

Πλησιάσας μετ' ὀλίγον ὁ νέος, ἔστη ὡς ἐνέος. Τὸ λαμπρὸν κάλλος καὶ τὸ ἐπίχαρι ἀνάστημα τῆς Φυλλίδος ἐθάμβωσαν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐδέσμευσαν τὴν γλῶσσάν του. Συνελθὼν, τέλος, καὶ ἀναλαβὼν ὀλίγον τὴν προτέραν ἡρεμίαν του, τῇ ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Εἰπέ μοι, πρὸς Διός, περικαλλὴς κόρη, τῇ εἶπε, εἶσαι ἀληθῶς θνητὴ; ἀληθῶς θνητοὶ γονεῖς σέ ἐγέννησαν ἢ ἔσταμαι ἐνώπιον νύμφης κρηνιαδός;

Ἡ Φυλλίς ἐρυθίσασα ἐξ αἰδοῦς, ἀπήντησεν, ἐν ᾧ αἱ θεραπαινίδες ἀποσυρθεῖσαι, μικρὸν, προσέβλεπον θαυμάζουσαι τὴν καλλονὴν καὶ τὸ εὐγενὲς τοῦ νεανίου.

— Ἡ ἀθανασία δὲν στέφει τὴν κεφαλὴν μου· εἶμαι κόρη θνητῇ γονέων θνητῶν.

— Συγγνώμην. Τὸ ἔξοχον κάλλος σου μ' ἐθάμβωσε, καὶ ἡπατήθην. Δὲν πταίω ἐγώ· αἰτία τῆς ἀπάτης μου ἐγένετο ἡ ὠραία μορφή σου.

Ἡ Φυλλίς δὲν ἀπήντησε· καὶ ἔκυψε νὰ λάβῃ τὴν πληρωθεῖσαν ὑδρίαν της.

— Ὠραία νεάνις, ἰδύναμαι νὰ σ' ἐρωτήσω, τίνες εἰσὶν οἱ εὐδαίμονες θνητοί, οἵτινες καυχῶνται ὅτι σ' ἐγέννησαν;

— Σιθὼν καλεῖται ὁ πατὴρ μου καὶ εἶνε βασιλεὺς τῆς Θράκης.

— Πῶς εἶπας; εἶσαι λοιπὸν βασιλὶς;

— Σοὶ τὸ εἶπον. Ὁ πατὴρ μου κρατεῖ τὸ σκῆπτρον τοῦ θρόνου τῆς Θράκης. Πλὴν μετὰ τίνος ὁμιλῶ; Τίς εἶσαι, ὦ ξένε, καὶ διατί μ' ἐρωτᾷς;

— Βασιλὶς! εἶμαι υἱὸς τοῦ μεγάλου Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Καλοῦμαι Δημοφῶν καὶ ἐπιστρέφων ἐκ Τροίας ἐπλανήθην εἰς ταῦτα τὰ παραλία, ἔνθα βαίνω τῇδε κάκεισε, ἀγνοῶν ποῦ βαίνω.

— Ἐένε, ὡς βλέπω, κατάγεσαι ἐξ εὐγενοῦς οἴκου τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἡπατήθην. Ὅτε σέ εἶδον, εἶπον κατ' ἐμαυτὴν «ὁ νέος οὗτος εἶνε μέλος εὐγενοῦς καὶ μεγάλης οἰκογενείας, τὸ δεικνύουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.» Ἐμάντευον λοιπὸν καλῶς.

— Καὶ εἶσαι τόσῳ καλῇ μάντις ὅσῳ εἶσαι ὠραία.

Ἡ Φυλλίς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ εἶπε:

— Εἶπας ὅτι πλανᾶσαι ἐπ' αὐτῆς τῆς παραλίας. Δέχεσαι νὰ σέ ὁδηγήσω παρὰ τῷ πατρί μου; αἱ πύλαι τῶν ἀνακτόρων μας εἰσὶν ἀνοικταὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θησέως.

— Ἀληθῶς; καὶ θὰ μὲ δεχθῇ ὁ πατὴρ σου;

— Ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς φιλοξενίας του, υἱὲ τοῦ Θησέως;

— Ὡ πόσον εἶσαι καλὴ! οἱ Θεοὶ νὰ σέ ἀνταμείψωσιν!

Ἡ νεάνις, ὡς ἀπάντησιν, τῷ ἔρριψε γλυκὺ καὶ θωπευτικὸν βλέμμα μετὰ μειδιάματος. Ὁ Δημοφῶν τὴν παρετῆρει περιπαθῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Ἡγάπων ἀλλήλους χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσιν.

Αἱ ἀμφίπολοι ἔλαβον τὰς ὑδρίας καὶ ὅλοι ὁμοῦ εἰσῆλθον

εἰς τὴν πόλιν. Μετ' ὀλίγον εἰσῆρχοντο εἰς τ' ἀνάκτορα, ὅπου ἰκέτης κατέφυγεν ὁ Δημοφῶν, ζητῶν τὴν ξενίαν.

II

Ὁ Δημοφῶν ἐγένετο μετὰ χαρᾶς δεκτὸς παρὰ τοῦ Σιθῶνος, ὅστις, ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος πατρός του, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐδέχθη ἐν αὐταῖς τὸν εὐγενῆ υἱὸν ὡς ἴδιον υἱὸν του. Ὁ Δημοφῶν ἠὲ χαρίστηκε τὸν βασιλεῖα καὶ ἐξύμνησε τὴν ἀρετὴν τῆς θυγατρὸς του, ἥτις κατεδέχθη νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάκτορα.

Μεγάλῃ χαρᾷ ἐν τούτοις διεχύθη ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἥτις μετ' ὀλίγον διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ἅπασαν. «Ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως ἦλθε καὶ ξενίζεται παρὰ τῷ βασιλεῖ.» ἡ φράσις αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὰ στόματα τῶν πολιτῶν καὶ ἀντήχει εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ὅτε, λουσθεὶς ὁ εὐγενὴς ξένος ἐν τῷ βασιλικῷ λουτρῶνι, ἀνεκούφισε τὰ κεκμηκότα ἐκ τῆς ὁδοπορίας μέλη του, εἰσῆλθῃ εἰς αἵθουσαν μεγαλοπρεπῆ, ἔνθα πλουσία τράπεζα ἦτο παρατεθειμένη.

Περὶ αὐτὴν ἐκάθησε τὸ βασιλικὸν ζεῦγος, ἡ Φυλλίς, ὁ Δημοφῶν καὶ τινες συγγενεῖς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ βασιλικοὶ θεράποντες παρέθεσαν διάφορα φαγητά.

Ὁ δαίτηρ δὲ διένημεν ἐκάστῳ ἴσην μερίδα κρέατος. Εἰς τὸν Δημοφῶντα προσηνέχθη διπλασία μερίς. Τοῦτο ἦτο ἐνδείξις μεγάλης τιμῆς ἐκ μέρους τοῦ ξενίζοντος.

Ὁ Δημοφῶν ὁμως οὐδὲ τὴν μίαν ἡδυνήθη νὰ φάγῃ. Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθητο ἡ Φυλλίς καὶ τὰ βλέμματά της τὸν ἐθορύβησαν, τῷ ἔκοψαν τὴν ὄρεξιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νεάνις πολὺ ἐνωρὶς ἐκορέσθη ἡ ἡμίσεια μερίς τοῦ φαγητοῦ ἔμενεν ἐν τῷ πινακίῳ της.

— Διὰ τί δὲν τρώγεις Φυλλίς; τῇ εἶπεν ὁ πατὴρ της.

— Δὲν ἔχω πλέον ὄρεξιν. Ἐφαγα ἀρκετά. Ἐκεῖ ἀπέναντί μου ὁ Δημοφῶν, νομίζω, δὲν τρώγει ἐν ᾧ πρέπει νὰ πράττῃ τὸ ἐναντίον.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ἦπο

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Βέβαια ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι νὰ συμπαθήσω τὸν Ἀντώνη γιὰ τὴ χωριατουλιὰ του καὶ αὐθάδειά του· ὅλα τὰ ἡθισμένα καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ τοῦ σφίξω καὶ πάλι τὸ χέρι· ἀλλὰ στὸ ξενοδοχεῖο δὲν πηγαίνω. Τὴν πρωτοχρονιά μου καλλήτεφα νὰ τὴν περάσω ἐδῶ, μὲ τὰ παιδιὰ μου, ξοδεύοντας ῥιγώτερα καὶ ἀποφεύγοντας τὸν αὐριανὸ κεφαλόπονο.

—Περήφανε, φιλάργυρε.—ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος ἀστει-
ευόμενος καὶ δυσχερομένου.—ἀλλ' ἐγὼ δὲν πηγαίνω νὰ
δώσω ταύτην τὴν ἀπάντησιν στοὺς συντρόφους. Ὅλοι πε-
ριμένουν κάτου στὴ σκάλα. Θὰ τοὺς ἀνεβάσω ὅλους ἀπάνου
καὶ τότε θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μ' αὐτούς.

Μάτην προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσι. Ὁ Ἰάκωβος
δραμῶν πρὸς τὸν διάδρομον, κύψας ἐπὶ τῆς κιγκλίδος καὶ
σχηματίσας διὰ τῶν χειρῶν εἶδος σάλπιγγος ἐφώναζε πρὸς τὰ
κάτω. Ἐ! ἐλάτε ὀλίγο νὰ με βοηθήσετε, γιατί ὁ Βαστιανὸς
θέλει νὰ λειποτακτήσῃ.

—Βαστιανέ!—εἶπεν ἰκετεύουσα ἡ Θηρεσία πρὸς τὸν
σύζυγόν της. Μὴν ἀφήσῃς νὰ σὲ κάμουν νὰ ἀλλάξῃς γνώμην.

—Στάσου ἡσυχή· ἀπεκρίθη σφίγγων τὴν χεῖρά της. Βρί-
σκουμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ. Καὶ δι' ἐνὸς βλέμματος διέτρεξε
τὴν καθαρὰν αἴθουσαν, τὴν κομψὴν τράπεζαν, τὰ τέκνα μὲ τὸ
τραπεζομάνδηλον περὶ τὸν λαιμόν, ἅτινα ἴσταντο ἀνυπόμονα
μὲ ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ στόμα πλήρες.

Προέκυψε ἀληθὴς ἐφοδος· τέσσαρες ἄλλοι σύντροφοι τοῦ
τε Βαστιανοῦ καὶ Ἰακώβου, μεταξύ δ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἀντώ-
νιος, μετὰ τῶν συζύγων των, ἐορτασίμως ὅλοι ἐνδεδυμένοι,
εἰσῆλθον θορυβωδῶς παραπονούμενοι, ἐλέγχοντες οἱ μὲν τὸν
σύζυγον, αἱ δὲ τὴν γυναῖκα· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος ἔμει-
ναν ἀμετάπειστοι.

—Ἐκατάλαβα! εἶπεν διὰ μιᾶς, μετὰ πικροτάτου σαρ-
κασμοῦ ὁ Ἀντώνιος· ὁ Βαστιανὸς δὲν θέλει νὰ τὰ φτιάσουμε.

—Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι, δὲν εἶν' ἔτσι, σὰς βεβαιῶν· ἀπεκρίθη
ὁ Βαστιανός· καὶ διὰ νὰ ἰδῇς λάβε τὸ χέρι μου· νὰ ξέρῃς
καλὰ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνθρώπου εἰλικρινοῦς καὶ ὅτι ἂν στὸ
δίνω εἶναι χωρὶς ἐπιφύλαξι καὶ μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη.

Ὁ Ἀντώνιος ἔσφιγγε τὴν χεῖρα ἐκείνην ἀλλὰ μὲ λεπτυν-
θέντα τὰ χεῖλη καὶ μὴ ἐκφράζοντα ἴσην ἐκ μέρους τοῦ εἰλι-
κρίνειαν.

Τέλος ἀνεχώρησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ταραξίαι, ἡ δὲ οἰκογέ-
νεια, μείνασα μόνη, ἀνέλαβεν εὐχαριστημένη τὸ διακοπὴν
γεῦμά της.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐξῆλθον ὅλοι, γυνὴ καὶ τέκνα, εἰς περί-
πατον. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ*** ἰδοὺ αἴ-
φνης συνάθροις ἀνθρώπων θορυβούντων, καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ
κλητῆρες προστρέχοντες καὶ οἱ φανοειδεῖς πῖλοι τῶν καραβι-
νοφόρων ἐξέχοντες τοῦ πλήθους.

—Τί συνέβη; τί συνέβη;... Ἐκεῖ 'στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ
«Φοίνικος» ἓνας τρομερὸς καυγᾶς. Εἶναι καὶ σκοτωμένοι. Νά!
πᾶνε νὰ πάρουνε ἓνα νεκροκρέββατο. Ὁ φονηὴς ἔφυγε. Ὅχι,
ὑπερασπίζεται μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι· κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ
τὸν πλησιάσῃ. Κάμετε τόπο, κάμετε τόπο, ἔρχεται ὁ γιατρός.
Τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔπιασαν. Νά τον, νά τον.

Ὁ Βαστιανὸς καὶ ἡ σύζυγός του, στενοχωρηθέντες ὑπὸ τοῦ
πλήθους καὶ ὠθοῦμενοι κατὰ τοῦ τοίχου οἰκίας τινός, εἶδον

διερχόμενον ἐνώπιον αὐτῶν εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν, μὲ
τὰς χεῖρας δεδεμένας, ἐν μέσῳ τῶν καραβινοφόρων, ἄνθρω-
πον μὲ τὴν κόμην ἠνωρθωμένην, μὲ ξεσχισμένα τὰ φορέμα-
τα, μὲ τὸ βλέμμα αἰμοβαφές, ἀγρίαν τὴν ὄψιν καὶ χιτώνα
αἰμόφυρτον.—Ὁ Ἀντώνης! ἀνέκραξαν ἐντρομοὶ ὁ τε Βαστια-
νὸς καὶ ἡ Θηρεσία.—Αὐτὸς εἶναι ὁ φονηὴς!... Καὶ ποῖος νὰ
ῆναι ὁ σκοτωμένος;...

Δὲν ἐδράδυναν νὰ τὸ μάθωσι. Μετ' οὐ πολὺ ἤρχοντο τινες,
φέροντες ἄνθρωπον ἐπὶ φορείου ὅστις δὲν εἶδε σημεῖα ζωῆς
καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ, γυνὴ ἀπελπιστικῶς κλαίουσα, ἀποσπῶσα
τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἐπικαλουμένη Θεόν τε καὶ ἀγίους,
καταρωμένη καὶ βλασφημοῦσα· ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου.

Ἀμφότεροι, οἵτινες ἐμελλον νὰ φιλιωθῶσι, ὅταν ὁ οἶνος ἤρ-
χισε νὰ ταραττῇ τὴν διάνοιάν των, ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀν-
τεγκλήσεις· ὁ Ἀντώνιος ἐδείχθη κατὰ τὸ σύνθηρες ἀγροῖκος
καὶ ἀπότομος· ὁ Ἰάκωβος ὀρμητικὸς καὶ ἀνυπόμονος· τὸ ἀ-
ποτελέσμα τῆς διασκεδάσεως ἦτο τὸ ἐξῆς· ὁ μὲν τῶν φιλο-
νεικούντων ἐν τῇ φυλακῇ, ὁ δὲ ἡμιθανὴς ἐν τῷ νοσοκομείῳ
καὶ δύο οἰκογένειαι ἄνευ ἄρτου.

Ὅταν ἡ Θηρεσία κατέκλινε τὰ τέκνα της, μετὰ τὰς συν-
ήθεις προσευχάς, τοῖς εἶπε καὶ προσέθεσαν ζωηρὰν εὐχαρι-
στίαν. Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἐὰν ὁ Βαστιανὸς ὑπεχώ-
ρει εἰς τοὺς θέτοντας αὐτὸν εἰς πειρασμόν, ἴσως θὰ ἦτο ὀλε-
θρία καὶ δι' αὐτούς· ἀπεναντίας ὅλοι ἦσαν ἠνωμένοι, εὐχαρι-
στημένοι, μὲ τὴν ψυχὴν ἥρεμον καὶ τὴν καρδίαν εὐχαριστη-
μένην. Ἡ Θηρεσία ὠδήγησε τὸν σύζυγον της ἐμπροσθεν τῶν
μικρῶν κλινῶν ὅπου ἡρέμως ἐκοιμῶντο τὰ βρέφη καὶ τῷ εἶπε.

—Ἐμείνες εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά;—Ἐτσι
λοιπὸν πρέπει ν' ἀπεράσωμεν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

Ὁ Βαστιανὸς τὴν ἐνηγκαλίσθη συγκεκινημένος.

Καὶ διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Ἀντωνίου, καὶ διὰ τὴν χήραν
τοῦ Ἰακώβου, τὴν νύκτα ἐκείνην ἀγωνίας καὶ σπασμοῦ, ἤρχιζε
σειρὰ πόνων, στεναγμῶν καὶ δακρύων ἀπελπισμοῦ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Δ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ γνωστὸς ἐπὶ ἀναπαράδιξ κ. Δ. πλησιάζει ἄγνω-
στον τινὰ ἔξωθεν καφενεῖου τινος καί,

—Δάνεισέ με, σὲ παρακαλῶ, λέγει, καμμιά εἰκοσαριά
δραχμαὶς καὶ θὰ με ὑποχρεώσῃς.

—Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου. Οὐδὲ σὲ γνωρίζω κἄν.

—Αὐτὸ εἶνε ἴσα, ἴσα, ἐπαναλαμβάνει ὁ Δ· Ἐρχομαι εἰς ἐσὲ
ποῦ δὲν με γνωρίζεις, διότι ὅσοι με γνωρίζουν δὲν με δανείζουν.